[1]खक्-खग्-खचौ-खचः ;		—	—
[A]खचितम्-तः,	खाचितः,	चिखचिषितः,	चाखचितः-तवान्;
खचः,	खाचः,	चिखचिषुः,	चाखचः ;
खचितव्यम्,	खाचयितव्यम्,	चिखचिषितव्यम्,	चाखचितव्यम्;
खचनीयम्,	खाचनीयम्,	चिखचिषणीयम्,	चाखचनीयम्;
खाच्यम्,	खाच्यम्,	चिखचिष्यम्,	चाखच्यम्;
ईषत्खचः-दुष्खचः-सुखचः ;		—	—
खच्यमानः,	खाच्यमानः,	चिखचिष्यमाणः,	चाखच्यमानः ;
खाचः,	खाचः,	चिखचिषः,	चाखचः ;
खचितुम्,	खाचयितुम्,	चिखचिषितुम्,	चाखचितुम्;
खक्तिः,	खाचना,	चिखचिषा,	चाखचा ;
खचनम्	खाचनम्,	चिखचिषणम्,	चाखचनम्;
खचित्वा,	खाचयित्वा,	चिखचिषित्वा,	चाखचित्वा ;
प्रखच्य,	प्रखाच्य,	प्रचिखचिष्य,	प्रचाखच्य ;
खाचम् २, खचित्वा २,	खाचम् २, खाचयित्वा २,	चिखचिषम् २, चिखचिषित्वा २,	चाखचम् २ ; चाखचित्वा २.

(330) "खक्ख हसने" (I-भ्वादिः-88. अक. सेट्. पर.)

'खर्ख' इति क्षीरस्वामी। अन्ये तु 'कख हसने' इत्यस्यैव पाठान्तरमिदम् इति मन्यन्ते। भौवादिककर्जतिवत् (169) सर्वाणि रूपाणि ज्ञेयानि। धातुरयं सिद्धान्तकौमुद्यां तु नोपलभ्यते।

(331) "खज मन्थे" (I-भ्वादिः 232. सक. सेट्. पर.)

मन्थः = विलोडनम्।

खाजकः-जिका, खाजकः-जिका, चिखजिषकः-षिका, चाखजकः-जिका; इत्यादीनि सर्वाण्यपि रूपाणि क्रैयादिक (329) खचधातुवत् ज्ञेयानि।

---

1. 'चोः कुः' (8-2-30) इति कुत्वम्।

A. 'प्रुष्णन् सतां प्रियमयै प्लुषिताङ्गरागः पुष्णन् मुदं मृगदृशां रिपुधाम मुष्णन्।
वक्त्रारविन्दखचितस्मितखौनदाभो रङ्गं गतोऽसभुवि दन्तवरं प्रगृह्णन्॥'
धा. का. 3-12.